

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον.)

Μετὰ τὸ πρόγευμα, εὐθὺς ἀφοῦ τὰ κοράσια ἔμειναν μόνα, ἡ Χαΐδη ἠρώτησε τὴν Κλάραν, «Πῶς ἔμπορεῖ τις νὰ κυττάξῃ ἔξω ἀπὸ τὰ παράθυρα κάτω εἰς τὸν δρόμον;»

— Ἀφοῦ ἀνοίξῃ τὰ παράθυρα, εἶπεν ἡ Κλάρρα μειδιῶσα, πῶς ἄλλως;

— Ἀλλὰ τὰ παράθυρα εἶναι κερρωμένα καὶ δὲν δύνανται νὰ ἀνοιγῶσιν!

— Εὐκολώτατα, ἀπεκρίθη ἡ Κλάρρα, ἀρκεῖ νὰ ἤξυρῃ τις τὸν τρόπον. Παρακάλεσε τὸν Σεβαστιανὸν νὰ σὲ δείξῃ καὶ αὐτὸς θὰ τὰ ἀνοίξῃ ἀμέσως. Τοῦτο εὐχαρίστησε τὴν μικρὰν Χαΐδην, ἡ ὁποία ἦτο συνεθισμένη εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα τῆς πατρίδος της καὶ ἤθελε νὰ βλέπῃ πανταχοῦ.

Μετ' ὀλίγον ἡ Κλάρρα ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ τὴν Χαΐδην περὶ τῆς κατ' οἶκον ζωῆς των, αὐτὴ δὲ μὲ ὅλην τὴν ἀφέλειαν καὶ εὐχαρίστως τῆς διηγήθη πῶς ἀπερνοῦσεν ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος μὲ τὸν παπποῦ της καὶ τῆς γίδες καὶ πόσον ἡγάπα τὴν ποιμενικὴν ζωὴν!

Ἐνῷ δὲ τὰ κοράσια συνωμίλουν τοιοῦτοτρόπως ἦλθε καὶ ὁ διδάσκαλος. Ἀλλὰ πρὶν ἔμβῃ εἰς τὸ σπουδαστήριον, ὅπου ἦσαν τὰ μικρὰ, ἡ κυρὰ Λουκία τὸν ἐσταμάτησε καὶ ἤρχισε νὰ τοῦ λέγῃ τὴν στενοχωρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο, ἕνεκα τῆς μικρᾶς χωριατοπούλας, τὴν ὁποίαν εἶχε παραγγείλει νὰ ἔλθῃ ὡς σύντροφον τῆς Κλάρρας εἰς τὰ μαθήματά της, ἀλλ' ἡ ὁποία εὐρέθη ὅτι ὄχι μόνον τρόπους χωριάτικους εἶχε, ἀλλ' οὐδὲ νὰ γράφῃ ἢ ν' ἀναγινώσκῃ ἐγνώριζε· τὸν παρεκάλεσε δὲ νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν δυσάρεστον ταύτην θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀκουσίως περιεπλέχθη, κηρύττων, ὅτι τὸ κοράσιον ἦτο ἀκατάλληλον διὰ τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον τὴν ἐχρειάζοντο, καὶ οὕτω νὰ τὴν ἀποστείλουν πάλιν εἰς τὴν πατρίδα της.

Ὁ διδάσκαλος, ὅστις ἦτο ἄνθρωπος προσεκτικός, παρηγόρησε τὴν κ. Λουκίαν, εἰπὼν, ὅτι τὸ κοράσιον πιθανὸν μὲ τὰς ἐλλείψεις της νὰ εἶχε καὶ πολλὰ προτερήματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἦσαν ὠφέλιμα εἰς τὴν μικρὰν Κλάραν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔπρεπε τόσον ταχέως νὰ σταλῇ ὀπίσω εἰς τὴν πατρίδα της, ἀλλὰ νὰ δοκιμασθῇ ἐπὶ ὀλίγον καιρὸν. Ταῦτα εἰπὼν ἠπλώσε τὴν χεῖρά του διὰ νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου, ὅπου τὰ δύο κοράσια ἐκάθηντο συνομιλοῦντα, ἀλλὰ πρὶν κάμῃ τοῦτο, ἠκούσθη ἔσθωθεν τοῦ σπουδαστηρίου θόρυβος συντριβομένων πραγμάτων, ὅταν δὲ ὁ διδάσκαλος ἤνοιξε τὴν θύραν τὸ θέαμα ἦτο πολὺ δυσάρεστον. Ἐπὶ τῆς τραπέζης

ἦσαν ἄνωκάτω τὰ βιβλία, τὰ τετράδια, τὸ μελανοδοχεῖον καὶ ἄλλα πράγματα χρήσιμα εἰς τὴν σπουδὴν, ἐπάνω δὲ εἰς τὴν ὥραιαν καρπέταν εἶχε χυθῇ ἡ μελάνη, καταστρέψασα αὐτὴν διὰ παντός.

Ὁ διδάσκαλος ἔμεινεν ἄφωνος εἰς τὴν θέαν τῆς καταστροφῆς ἐκείνης, ἀλλ' ἡ μικρὰ Κλάρρα ἦλθε εἰς βοήθειάν του, εἰπούσα, Ἡ Χαΐδη ἔκαμε τοῦτο, τὸ ὁποῖον βλέπετε, ἀλλὰ τὸ ἔπραξε χωρὶς νὰ θέλῃ. Διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ τιμωρηθῇ. Ἡ πτωχὴ τόσον ταχεῖα καὶ ἐνθουσιαστικὴ ἦτο εἰς τὰ κινήματά της, ἐνῷ μὲ ὠμίλει, ὥστε χωρὶς νὰ συλλογισθῇ ἔσυρε τὸ τραπεζομάνδυλον καὶ ἀνέτρεψεν ὅλα ὅσα ἦσαν ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν, ἐτρόμαξε δὲ τόσον, ὥστε εὐθὺς ἔτρεξε νὰ κρυφθῇ ἀπὸ τὸν φόβον της. Εἰς τοῦτο φαίνεται νὰ συνετέλεσε καὶ ὁ κρότος τῶν ἀμαξῶν, αἱ ὁποῖαι κατὰ τύχην διέβαινον τότε ἔξωθεν· ὡς φαίνεται ποτὲ ἡ δυστυχὴς δὲν εἶχεν ἀκούσει τοιοῦτον κρότον!

Ἀλλ' ἡ κυρία Λουκία, ἡ ὁποία εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ κρότου εἰσῆλθε μαζὺ μὲ τὸν διδάσκαλον καὶ ἴστατο μὲ ὑψωμένας τὰς χεῖρας, ἐνῷ ὠμίλει ἡ μικρὰ Κλάρρα, ἥδη ἐξεφώνησεν, «Ἰδοὺ οἱ πρῶτοι καρποὶ τῆς χωριατοπούλας, τὴν ὁποίαν μᾶς ἔφεραν, Δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ καθόλου μυαλό! Ἀλλὰ ποῦ ἐπῆγε; Ἐλπίζω, ὅτι δὲν ἔτρεξεν ἔξω εἰς τὸν δρόμον, καὶ μᾶς βάλει καὶ εἰς τὴν ταραχὴν νὰ τὴν ζητοῦμεν!»

Καὶ τῷ ὄντι ἡ Χαΐδη εἶχε τρέξει κάτω εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἴστατο εἰς τὴν ἐξώθυραν συλλογισμένη, ὡς φαίνεται, τί νὰ κάμῃ, ὅταν ἡ κ. Λουκία κατέβη πρὸς ἀναζήτησίν της. Πιάσασα δ' αὐτὴν ἀπὸ τὸν βραχίονα, τὴν ἐτράβηξε πρὸς τὰ ἔσω φωνάξασα, «Κι' αὐτὸ ἀκόμη μᾶς λείπει! νὰ φύγῃς καὶ νὰ χαθῇς εἰς τοὺς δρόμους καὶ νὰ σὲ ζητοῦμεν!»

«Ἦκουσα τὸν ἄνεμον συρίζοντα εἰς τὰ πεῦκα, ἀλλὰ δὲν τὰ βλέπω ποῦ εἶναι, καὶ δὲν τὸν ἀκούω πλέον!» Ἦτο ὁ ἦχος συρομένων ἀμαξῶν, ὅστις ἐφάνη εἰς τὴν μικρὰν ὡς ἄνεμος συρίζων εἰς τὰς ἐλάτους καὶ τὰ πεῦκα!

— «Πεῦκα! νομίζεις ὅτι εἴμεθα εἰς τὰ δάση!» ἐξεφώνησεν ἡ κ. Λουκία. Ἐλα μέσα, καὶ πῆγαινε ἐπάνω εἰς τὸ σπουδαστήριον, διὰ νὰ ἴδῃς τί κακὸν ἔχεις κάμῃ ἐκεῖ!»

Ἡ Χαΐδη ἠκολούθησε μηχανικῶς τὴν κ. Λουκίαν, ἔμεινε δὲ καὶ αὐτὴ ἐκστατικὴ εἰς τὴν θέαν τῆς ἀνατροπῆς, τὴν ὁποίαν εἶχε προξενήσῃ διὰ τῆς ἀπροσεξίας της, ὅταν ἤκουσε τὸν κρότον τῶν ἀμαξῶν, καὶ ὑπέθεσεν, ὅτι ἦτο ἄνεμος συρίζων εἰς τὰ πεῦκα τῆς πατρίδος της.

— «Πρόσεξε νὰ μὴ κάμῃς τὸ αὐτὸ ἄλλην φοράν, —εἶπε πρὸς αὐτὴν ἡ κ. Λουκία, δεικνύουσα

τὴν τράπεζαν καὶ τὴν καρπέταν. Πρέπει νὰ κά-
θῃσαι ἡσυχῇ καὶ νὰ ἦσαι προσεκτικὴ — ἄλλως
θὰ τιμωρῇσαι. Μὲ καταλαμβάνεις;»

— Μάλιστα, — εἶπεν ἡ Χαϊδὴ, — σὲ ἐννοῶ —
καὶ θὰ προσπαθῇσω νὰ μὴ κάμω πλέον τὸ κακόν,
τὸ ὁποῖον ἐπροξένησα σήμερον.

Ὁ Σεβαστιανὸς καὶ ἡ Τενέττη, ἦλθον τότε
νὰ τακτοποιήσωσι τὰ πράγματα καὶ νὰ καθα-
ρίσωσι τὴν καρπέταν, ὅθεν ὁ διδάσκαλος ἀνεχώ-
ρησε χωρὶς νὰ κάμῃ μάθημα τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

(ἀκολουθεῖ.)

ΤΙΓΡΙΣ ΚΑΙ ΟΦΙΣ Ο ΣΥΣΦΙΓΚΤΗΡ.

ΕΠΙΡΡΟΗ ΚΟΙΝΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΥ.

Ἡ ἐπιρροή, τὴν ὁποίαν ἐξασκεῖ ὁ κοινὸς κίν-
δυνος εἰς ἀνθρώπους καὶ ζῶα εἰς θανάσιμον εὐρι-
σκόμενα ἔχθραν πρὸς ἄλληλα εἶναι θαυμαστὴ —
χοῖροι καὶ λύκοι, λέοντες καὶ πρόβατα, ἄνθρωποι
καὶ ἄρκτοι συχνάκις ἀπειληθέντες ὑπὸ πυρὸς ἢ
ὕδατος συνέζησαν διαρκούντος τοῦ κινδύνου εἰς
ἐντελῆ ἁρμονίαν.

Ὅταν πρό τινων ἐτῶν συνέβη ἡ μεγάλη ἐκείνη
πυρκαϊὰ εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἡ ὁποία ἀπετέφρωσε
μέγα μέρος τῆς χώρας, ὑπερπηδήσασα εἰς τινὰ
μέρη καὶ ποταμούς, ἠνάγκασε τὰ ποικίλα ζῶα
τὰ ζῶντα εἰς τὰ ἐκτεταμένα δάση καὶ πεδιά-
δας νὰ τρέχωσι παρὰ τὰ πλάγια ἀλλήλων ἐν
ὁμοιοῖα, καὶ λησμονοῦντα τὰς φυσικὰς ὁρ-
μὰς των καὶ ἀκόμη τὴν πείναν καὶ δίψαν των,
ἐν μόνον ἀπὸ κοινοῦ νὰ ἐπιδιώκουν, πῶς νὰ σω-
θῶσιν ἀπὸ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ — τοῦ πυρὸς.

Ἄλλοτε πάλιν ἡ πλημμύρα ἠνάγκασε ζῶα
ἐχθρικῶς πρὸς ἄλληλα διακείμενα νὰ καταφύ-
γουν πρὸς ἀσφάλειαν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος καὶ νὰ
μείνουν ἐκεῖ μέχρις οὗ παρῆλθεν ἡ ὁρμὴ τῶν
ὕδατων, ἃν καὶ ἦσαν πολὺ στενοχωρημένα.

Εἰς μίαν τοιαύτην πλημμύραν, ἐνῷ ψαράς τις
ἦτο εἰς τὸ πλοιάριόν του, αἰφνης ἐπῆδυσαν ἐντὸς

αὐτοῦ μία ἄρκτος, εἰς λύκος καὶ εἰς λέων, καὶ
ἔμεινον ἡσυχᾶ, ἕως οὗ παρῆλθεν ἡ πλημμύρα
πρὸς μέγιστον φόβον τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ πάλιν
ἀνεχώρησαν χωρὶς οὔτε τὸ ἐν τὸ ἄλλο νὰ βλά-
ψουν, οὔτε τὸν ἀνθρώπον!

Ἡ παρούσα εἰκὼν παριστᾷ μίαν τίγριν καὶ
ἐναν ὄφιν, ὅστις ἕνεκα τῆς ἐξέως τοῦ νὰ περιτυ-
λίσῃ τὸ σῶμα τοῦ ζώου, κατὰ τοῦ ὁποίου ἐπί-
πτει, μὲ τὸ ἴδιόν του σῶμα καὶ νὰ συσφίγγῃ τό-
σον δυνατὰ, μεταχειριζόμενος ὡς βοηθητικόν
μέσον καὶ κανὲν δένδρον, ὥστε νὰ συντρίβῃ τὰ
ὀστέα του καὶ ἔπειτα νὰ τὸ καταπίνῃ ὁλόκληρον,
ὠνομάσθη *Βόας Συσφιγκτὴρ*. Τον ὄφιν τοῦτον τρέ-
μουν ὅλα τὰ ζῶα καὶ τὰ θηρία· τόσοι τρομεροὶ
καὶ ἀκαταμάχητος εἶναι! Καὶ ὅμως βλέπομεν
τὰ ζῶα ταῦτα καθήμενα ἡσύχως ἐπὶ ἐνὸς ξύλου,
διότι ἐπαπειλοῦνται ὑπὸ πλημμύρας ὕδατων.

Ὅχι μόνον δὲ ἀπὸ τὰ ζῶα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς
ἀνθρώπους ὁ κοινὸς κίνδυνος ὄχι μόνον ἀφαιρεῖ
πρὸς καιρὸν τὴν ἔχθραν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐνόνει εἰς
ἐν πρὸς ἀμοιβαίαν ὑπεράσπισιν, ὅταν δὲ παρέλθῃ
ὁ κίνδυνος ἀναλαμβάνουν πάλιν τὴν προτέραν
αὐτῶν ἔχθραν!

Ἡ Ἀγία Γραφή ὁμῶς λέγει ὅτι θὰ ἔλθῃ ἐπο-
χὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν διὰ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ Εὐαγ-
γελίου, ὄχι μόνον αἱ μάχαι καὶ αἱ ἔριδες καὶ οἱ